

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת שְׁלַח

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יִדְוֹץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"ט - חלק ל'

קונטרס 570

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

אור הזוהר

גליון מס' 27

ל"ג בעומר תש"ע לפ"ק

יהודי יקר!

הגיע הזמן להתחיל בקביעת עתים לעסוק בפנימיות התורה, ואין לדחות אפילו ביום אחד.

בר יוחאי וְלַחֲבָרְיוּ בְּמַעֲמַד מְלֵא הוּדָה, וּמְגִלָּה לְהָם סִתְרֵי תוֹרָה מִיִּשְׂבִּיבָה שֶׁל מַעֲלָה.

ה. וְכֵן אֹמֵר מֹשֶׁה רַבְּנֵנוּ ע"ה לְרִשְׁב"י זי"ע בְּזֹהַר הַקְּדוּשׁ פְּרָשַׁת נִשְׂאָה, "בְּהֵאֵי חֲבוּרָא דִּילָךְ דְּאִיהוּ סֵפֶר הַזֹּהַר יִקְוֶן בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי". בְּאוֹר הַדְּבָרִים: בְּזִכּוֹת הַחֲבוּר שְׁלָךְ.

רק על ידי ספר הזהר, אם כן הרי הוא בְּגֵדֶר פְּקוּחַ נֶפֶשׁ לְלִמּוּד זֹהַר הַקְּדוּשׁ, וְאֵלּוּ שְׁלוֹמֵדִים זֹה"ק לֹא דִי בְּזֹהַ שְׁהֵם עֲצָמָם וְנִצְלָו, אֶלֶּא גַם יִצְיִלוּ חֵלֶק גְּדוֹל מֵעַם יִשְׂרָאֵל כְּמִבּוּרָא בְּחֶסֶד לְאַבְרָהָם (מַעֲוֵן רֵאשׁוֹן נֶהַר כ"ד).

ג. על כן נביא פֶּאֶן מִקְצַת שְׁבִמְקַצַּת מִן הַפְּתוּב עַל חִשְׁבֵּיבוֹת לִימוּד הַזֹּהַר (מְלַקֵּט מִסְפֵּר אוֹר הַזֹּהַר)

ד. בְּזִכּוֹת הַקְּרִיָּאָה וְהַלְמוּד בְּסֵפֶר הַזֹּהַר הַקְּדוּשׁ מְבַטָּח לָנוּ שְׁנוּנָה וְנִגְאָל בְּרַחֲמֵים לֹא צְרוּת וְיִסּוּרִים רַחֲמָנָא לִיִּצְלָו. דְּכֵר זֶה מְבַאֵר בְּסֵפֶר הַזֹּהַר הַקְּדוּשׁ עֲצָמוֹ, מִפִּי קִדְשׁוֹ שֶׁל מֹשֶׁה רַבְּנֵנוּ עָלְיוּ הַשְּׁלוֹם "הִרְעִיא מְהֵימְנָא", אֲשֶׁר הִיָּה נִגְלָה לְרַבֵּי שְׁמַעוֹן

א. מִחֲפֵשׁ עֲצָה לְעִבּוֹר אֶת פְּתֵלִיכֵי הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמֵים וּבְחֶסֶדִים הַפְּתָרוֹן הוּא רַב עַל יְדֵי לִימוּד הַזֹּהַר הַקְּדוּשׁ, כְּמִפְרָשׁ בְּדַבְרֵי הַזֹּהַר (הִרְעִיא מְהֵימְנָא בְּזֹהַר פְּרָשַׁת נִשְׂאָה, דף קכ"ד:), וּבְגִין זַעֲתִידִין יִשְׂרָאֵל לְמַטְעַם מְאִילָנָא דְחַיִּי, דְּאִיהוּ הֵאֵי סֵפֶר הַזֹּהַר, יִקְוֶן בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי. חֲשׁוּב לְדַעַת לְמִי שְׁחֹשֵׁב שֶׁלְאַחַר בֵּיאַת הַמְּוֹשִׁיחַ יִלְמַד בְּסֵפֶר הַזֹּהַר רְאָה מַה שְׁכַתּוּב (וְהַר חֲדָשׁ שִׁיר הַשִּׁירִים דף ע' עמוד ד'): בֵּא וְרָאָה כֹּל מִי שֶׁהוֹלֵךְ לְעוֹלָם הַהוּא בְּלִי יְדִיעָה, אֲפִלּוּ יֵשׁ בּוֹ מַעֲשִׂים טוֹבִים רַבִּים, מְוַצִּיאִין אוֹתוֹ מִכָּל הַשְּׁעָרִים שְׁבַעֲוֹלָם הַהוּא.

ב. דַּע לָךְ כִּי אֵי אֲפִשְׁר לְהִינְצֵל מִמְּלַחְמַת גּוֹג וּמִגּוּג

מפעל הזוהר העולמי

התפוצות ספרי הזוהר, תרומות להמשך פעילות הארגון או להנצחת יקיריכם, לקפואה, לישועה ולהצלחה

"מפעל הזוהר העולמי"
רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש
טל: 054-843-6784 / 054-843-1300-995-02

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

ספר הזהר הקדוש, יצאו בני ישראל מן הגלות ברחמים ולא צרות ויפורים ולא צער חבלי משיח! ואף משמים הספימו לך! בספר תקוני הזהר מבאר, שבשעה שאליהו הנביא זכור לטוב נגלה לרבי שמעון בר יוחאי ולחבריו קדישא שעמו, ולמד עמהם סתרי תורה בענין תקוני נשמות, יצאה בת קול משמים ואמרה להם: "כמה רב פחו וקדשתו של רבי שמעון בר יוחאי בעולם", ואחר כך הוסיפה ואמרה נבואה בזה הלשון: "וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי חבורא דילך פד יתגלו לתתא בנדא בתראה בסוף יומיא, ובגיגיה, ויקראתם דרור בארץ". באור הדברים: כמה בני אדם למטה יתפרנסון מזה החבור שלך פאשר יתגלה למטה בדור האחרון בסוף הימים, ובזכותו יתקיים הפסוק "ויקראתם דרור בארץ" - המכמו על הגאולה השלמה.

לבושין וקליפין חיצונים בתכלית אצל סודות התורה (הקדמת מורינו הרב חיים ויטאל זכותו וגו עלינו אמן על שער ההקדמות). - בהיותו עוסק בחכמת המשנה והתלמוד בבלי ולא יתן חלק גם אל סודות התורה וסתריה כי הרי זה דומה לגוף היושב בחשך בלתי נשמת אדם (שם). - שלא נברא האדם אלא כדי שילמד החכמת השכלה (שם)

ז. אם יזכה ללמד ולהבין פרוש מאמר אחד יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה עד כאן לשונו. (מקדש מלך תיקון מ"ג).

ח. ישים עקר כל עיונו באלוקיות כל ימי חינו, ואולם אין צריך שילמד כל הש"ס תחלה ואח"כ יתחיל בהרמב"ם ואח"כ המדרשים ואח"כ החכמות, אלא יחלק שעותיו להלמודים האלה וכו' (מאמר דרך חכמה להרמ"ם).

ט. כל זמן שאינו מבין הסוד אפילו הפשט אינו ברור בידו.

מי שהיה יכול להשיג סודות התורה והוא לא השתדל להשיגן נידון בדינים קשים כחמנא לצלן. (אגון שלמה לגר"א).

י. והרב מנחם מענדל משקלוב כתב (בפרוש הגר"א על משלי ב, ט), שישמע מהגר"א כמה פעמים, שבאשר מבין הסוד, יהיה לו הפל אצלו על בוריו כל הפרד"ם, אבל כל זמן שלא יבין הסוד, אפילו הפשט אינו ברור בידו, כמו שכתוב בזהר הקדוש משפטים. עד כאן לשונו.

יא. וענין מה שכתב מורינו הרב אברהם אזולאי ז"ע בהקדמתו לספר אור החמה (כדף הראשון טור ג) וזה לשונו: וכצאתי כתוב כי מה שנגזר למעלה שלא יתעסקו בחכמת האמת בגלוי, הנה לימן קצוב עד תשלום שנת ה' (אלפים) ר"ג, ומשם ואילך יקרא דרא בתראה והתורה הגזורה והרשות נתונה להתעסק בספר הזהר.

יב. עוד כתב שם וזה לשונו: ומשנת ה' (אלפים) ש' לציבחה

באותה שעה הוציא התהום בית המקדש, והעבירו הקדוש ברוך הוא בים הגדול, ומאורו היה מואר בקיע.

אמרו לו, ראש ה'שיבה דורש בשלומך, והרי יודע שאנו שליחים אליך, וכמה דברים חדשים עתיקים התחדשו בתורה בלילה הזה. אמר להם, בבקשה מכם, אמרו דבר אחד מהם. אמרו, לא נתנה לנו רשות למה שבאנו אליך, אבל דבר חדש היה אליך פעת.

פתח ראש ה'שיבה ואמר, (בראשית יב) ויאמר ה' אל אברהם לך לך מארצך וגו'. זה בשביל שגראה בו אור כמו זה. מי שלא זוכה במקום זה, ללך ויזקח עצמו למקום אחר ויזכה בו. עץ שדולק, והאור לא עולה ומאיר בו, ינענעו אותו ויעלה בו האור ויאיר. והיינו עתידים לשמע, אבל בשביל לבא אליך לא רצינו להתעכב. שמח רבי שמעון.

אמרו לו, אי חסיד קדוש, כל הדברים שבתוכנו בתורה, דברים קטנים הם בכל דבר ודבר. ואותם דברים קטנים, כמה הם דברים גדולים ועליונים עד שאין להם שעור? שהרי אין בנו ספק, אלא ברור התורה על בריתה. וכעת ראש ה'שיבה פרש דברים סתומים על זה בגלל מה ששקר הנשמה למה לא מאיר במקום זה וזכה להיות מואר במקום אחר? ועד עתה לא זכינו בזה בשביל לבא אליך.

ודבר אחר זכינו לשמע ממנו: רוח שהולכת ערמה באותו עולם בלי בנים, אשתו תעשה כלי לבנותו. מה הטעם? אשתו היא גר שנדלקת ממנו, ושניהם גר

דביתא ברקיעא. אמר לון חמינא, אמרו ליה ביה שענתא, אפיק תהומא בי מקדשא, ואעבריה קדשא בריך הוא בינא רבא, ומנהירו דיליה, הנה נהיר ברקיעא.

אמרו ליה, רב מתיבתא בעא בשלמך, והא ידע דאנן שליחן לגבך. וכמה מלין חדתין עתיקין, אתחדש באורייתא בהאי ליליא. אמר לון, במטו מנייכו, אמרו חד מלה מנייהו. אמרו, לא אתייהיב לן רשו למאי דאתינן לגבך, אבל מלה חדתא הנה לגבך השתא.

פתח רב מתיבתא ואמר (בראשית יב) ויאמר יי אל אברהם לך לך מארצך וגו', דא בגין דאתנהרא ביה נהירו כגוונא דא. מאן דלא זכי באתר דא, יהו וינטל גרמיה לאתר אתרא, ויזפי ביה. אעא דדליק, ונהורא לא סליק ונהיר ביה, ינענעון ליה, ויסלק ביה נהורא, ואנהיר. והוינן זמינן למשמע, אבל בגין למיתי גבך, (דף קס"ו ע"ב) לא בעינן לאתעפכא, חדי רבי שמעון.

אמרו ליה, אי חסידא קדישא, כל מלין די כגוון באורייתא, מלין זעירין אינון, בכל מלה ומלה. ואינון מלין זעירין, כמה אינון מלין רברבין ועלאין, עד דלית לון שיעורא. דהא לית כגוון ספקא, אלא ברירו דאורייתא על בריתה. והשתא רב מתיבתא פריש מלין סתימין על דא, בגין דעקרא דנשמתא, אמאי לא נהיר באתר דא, וזכי לאתנהרא באתר אתרא. ועד פען לא זכינן בהו, בגין למיתי גבך.

וכמה אתרא זכינן למשמע מניה, רוחא דאזלא בערטורא בההוא עלמא בלא

בנין, אנתתיה יתעביד ליה מאנא לאתפנאה איהו. מאי טעמא. אנתתיה

אָחד הוּו, אור זה יוצא מאור זה.
דעף זה, נדלק מתוך אורו ממש,
משום שהיו אור אחד.

בעת, רבי, נחזר לדברים
הראשונים, וכשנחזר למקומנו
נטל רשות מראש ה'שיבה
באותם דברים שנקבל ממנו,
ונאמר לפניך. אשרי חלקך
שאתה זוכה לאורות נסתרים
מכל הצדדים מלמעלה ומלמטה
מהעולם הזה ומעולם אחר. אמר
רבי שמעון, דבר אחד רציתי
לדעת, אם תוכל להודיע לי.
נשים באותו עולם אם נפאיות
לעלות למעלה, או איך הן שם?
אמר לו, אי רבי אי רבי, בזה יש
לנו סוד יתר (נכבד) כדי לא לגלות
סודות של שם, אבל זה ילך ויטל
רשות, ונאמר לך. בין כך פרח
אחד והתפסה מהם והלך לו.

וה' שעה שב אליהם. אמר להם,
עתיד הייתי להפגס ויהיו כלם
בעטור אחד, שדגנו דין בן אדם
אחד שעמד על פתח הגן עדן,
ואותם פרוכים אחזו בו, ולא נתנו
אותו להפגס שם, והיה בצער
ביניהם, וצווח צווחות על גבי
הפתח, ושמעו כל הצדיקים
ששם, וכעת היו מתפגסים כל בני
הישיבה להפגס אל מלך המשיח
לעין בדינו. ובאתי להודיע לכם,
וזה חברי הצטרף ללכת לשם,
שפרוץ העבר ככל אותם בני
הישיבות שיהיו מתפגסים פתח
לפני המשיח. לקח פתקה אחת
ונתן לרבי שמעון. אמר, קח את
זה ועין במה ששם עד שגבא
אליך. ופרחו שניהם.

ורבי שמעון לקח הפתקה וראה
מה שראה בסודות ששם כל אותו
יום. בלילה ראה נר, ונפלה עליו
שנה, ונרדם עד הבקר. כשהאיר

איהי שרגא, דאתדליקת מגייה, ותרנוייהו
שרגא חדא הוו, נהורא דא נפק מנהורא דא,
אתדעף דא, אתדליק מגו נהוריה מממש, בגין
דחדא נהורא הוו.

השתא רבי, נהדר למלין קדמאין, וכד נהדר
לאתרין, נטול רשו מרב מתיבתא,
באינון מלין דנקבל מגייה, ונימא קמך. זכאה
חולקה, דאת זכי לנהורין סתימין, מפל סטרין,
מעילא ומתתא, מהאי עלמא, ומעלמא
אחרא. אמר רבי שמעון, מלה חדא בעינא
למנדע, אי תיכול לאודעא לי. נשין בההוא
עלמא, אי זכאין לסלקא לעילא, או היך אינון
תמן. אמר ליה, אי רבי אי רבי, בדא אית לן
רזא יתירא (ס"א יקרא). בגין דלא לגלאה סטרין
דתמן, אבל דא יהו ויטול רשו, ונימא לך.
אדהכי פרח חד, ואתפסי מנייהו, ואזל ליה.
ורפום שעתא תב לגבייהו, אמר לון, זמינא
הוינא למיעאל, והוו כלהו בעטורא
חדא, דדייני דנא דחד בר נש, דקאים על
פתחא דגן עדן, ואינון פרובין אחידו ביה,
ולא שבקו ליה למיעאל תמן, והיה בצערא
בינייהו, וצווח צווחין על גבי פתחא, ושמעו
כולהו צדיקיא דתמן, והשתא הוו מתפגפי
כל בני מתיבתי, למיעאל לגבי מלפא משיחא,
לעיינא בדיניה. ואתינא לאודעא לכו, ודא
חבראי אצטרף למהך תמן, דכרוזא הוה
אעפר בכל אינון בני מתיבתי. דליהוון פנישין
השתא קמי משיח. נטל פתקא חדא, ויהב
לרבי שמעון. אמר, טול דא, ועיין במה דתמן,
עד דגיתי גבך, פרחו תרנוייהו.

ורבי שמעון נטל פתקא, וחמא מה דחמא,
ברזין דתמן, כל ההוא יומא. בליליא

חמא שרגא, ונפיל ביה שינתא, ודמך עד צפרא. כד נהר יממא, קם ופרח

היום קם, ופרחה אותה פתקה
ממנו, והנה שניהם באים. אמר
לו, עצמד רבי, אשרי חלקך. עמד.
בגללך ראינו ונכינו לכמה סתרים
עליונים, כמה חדרה הראו לנו
כשנתנו רשות לגלות לך כל מה
שאתה רוצה. ראש הישיבה
העליונה יצא אלינו ואמר: שאלו
בשלוס בר יוחאי, מקומו של בר
יוחאי הרי פנוי לו מכמה ימים,
אין מי שיקרב אליו, אשריו!

רבי רבי, כשפרחנו ממך (בבבליק),
נכנסנו וראינו כל בני הישיבות
שהרי מתפנסים לתוך היכל אחד
ששם המשיח, ודנו דין של אותו
אדם שעמד על הפתח, ששמו
אין לנו רשות לגלות. הצטער רבי
שמעון על זה. אמר לו, אל
תצטער רבי על זה, אתה תדע
בלילה הזה בחלומך. אבל דין
דנו עליו, שגזר משיח שיהיה
אותו אדם בחוץ באותו צער
ארבעים יום, ולסוף ארבעים יום
יצערו אותו בדין בצער הגיהנם
שעה וחצי.

וכר זה משום שיום אחד אחד
מן החברים היה מפרש דברי
תורה, וכשהגיע לדבר אחד, ידע
האדם הזה שיכשל בו, ואמר
לחברים: שתקו, אל תאמרו דבר.
ומשום ששתקו החברים, נכשל
באותו דבר והתבליש. ועל אותה
בושה שגזר אדם זה, דנו אותו
בדין הזה הקשה, משום שלא
רוצה הקדוש ברוך הוא להשאיר
עוון התורה אפלו במלא גימה.
דנו דינו, ויצאו כל בני הישיבה,
ואני שאלתי רשות, שהרי בר
יוחאי שאל שאלה זו. ועל זה
הראו לי מה שלא נדעתי מלפני
כן. אי רבי, ששה היכלות הראו
לי, בכמה ענוגים ועדוניהם,

ההוא פתקא מגיה, והא אינון תרווייהו אתיין,
אמר ליה, קום רבי, ופאה חולקך, קום. בגינך
חמינן וזכינן לכמה סתרין עלאין, כמה חדרה
אחזיו לן, כד יחבו רשו לגלאה לך, כל מה
דאת בעי. ריש מתיבתא עלאה נפק לגבן,
ואמר, שאילו בשלמיה דבר יוחאי, אתריה
דבר יוחאי, הא פנו ליה מפמה יומין. לית
מאן דיקרב לגביה, ופאה איהו.

רבי רבי, כד פרחנא מגבך (בגינך), עאלנא
וחמינא כל בני מתיבתא, דהא מתפנפי
לגו היכלא חדא, דמשיח תמן, ודיינו דינא
דההוא בר נש, דקאים על פתחא, שמיה לית
לן רשו לגלאה. אצטער רבי שמעון על דא,
אמר ליה, לא תצטער רבי על דא, אנת תדע
בדא ליליא בחלמך. אבל דינא דינו עליה,
דגזר משיח, דלהוי ההוא בר נש לבר בההוא
צערא ארבעין יומין. לסוף ארבעין יומין,
יצערון ליה בדינא, בצערא דגיהנם, שעתא
ופלגא.

וכר דא, בגין דיומא חדא, חד מן חבריאי
הוה פריש מלין דאורייתא, כד מטא לחד
מלה, ידע האי בר נש דיתפשל ביה, ואמר
לחבריאי שתוקו, לא תימרון מדי. ובגין
דשתיקו חבריאי אתפשל בההוא מלה,
ואכסוף. וההוא כסופא דגרים האי בר נש,
דיינין ליה בהאי דינא (דקס"ז ע"ב) קשיא, בגין
דלא בעי קדשא בריך הוא לשבקא חוכא
דאורייתא, אפילו כמלא נימא.

דיינו דיניה, ונפקו כל בני מתיבתא. ואנא
שאלנא רשו, דהא בריה דיוחאי, שאיל
שאלתא דא. ועל דא אחזיו לי, מה דלא ידענא
מקדמת דנא. אי רבי, שית היכלין אחזיו לי,
בכמה ענוגין ועדוניהן, באתר דפרוכתא פרישא בגנתא. דהא מההוא

פרוכתא ולהלאה, לא עאלין דכורין כלל. בהיבלא חדא, אית בתיה בת פרעה, וכמה רבוא ואלפי נשין, זכין בהדה, וכל

חדא וחדא מנייהו, דוכתין דנהורין ועדונין, בלא דחקא כלל אית לה. תלת זמנין בכל יומא, פרוזי אכריזו, הא דיוקנא דמשה נביאה מהימנא אתי, ובתיה נפקת, לאתר דפרגודא חדא דאית לה, וחקמאת דיוקנא דמשה, וסגידת לגביה, ואמרה, זכאה חולקי דרביתי נהירו דא. ודא איהו ענוגין דילה, יתיר מפלהו.

אהדרת לגבי נשין, ואשתדלן בפקודי אורייתא. פלהו באינון דיוקנין דהוה בהאי עלמא, בלבושא דנהורא, (ס"א בלב"שא) בלבושא דכורין, בר דלא נהרי הכי, פקודין דאורייתא דלא זכו לקיימא לון בהאי עלמא, משתדלי בהו, ובטעמייהו, בההוא עלמא. וכל הני נשין, דיתבין בהדי בתיה בת פרעה, אקרון נשים שאננות, דלא אצטערו בצערא דגיהנם כלל.

בהיבלא אחרא, אית סרח בת אשר, וכמה נשין רבוא ואלפין בהדה. תלת זמנין ביומא מכריזין קמה, הא דיוקנא דיוסף צדיקא אתא, ואיהי חדאת, ונפקת לגבי פרגודא חדא דאית לה, וחקמאת נהירו דדיוקנא דיוסף, וחדאת, וסגידת לגביה, ואמרת, זכאה האי יומא, דאתערית בשורה דילה לגבי סבאי. לבתר אהדרת לגבי שאר נשין, ומשתדלן בתושבחו דמארי עלמא, ולאודאה שמייה. וכמה דוכתין וחדיו, אית לכל חדא וחדא. ולבטר אהדרן לאשתדלא בפקודי אורייתא, ובטעמייהו.

בהיבלא אחרא, אית יוכבד, אמיה דמשה נביאה מהימנא, וכמה אלפין ורבבין

במקום שפרכת פרושה בגנה. שחרי מאותה פרכת ולהלאה לא נכנסים זכרים כלל.

בהיבלא אחד יש בתיה בת פרעה, וכמה רבוא ואלפי נשים זוכות אתה, ולכל אחת ואחת מהן יש מקומות של אורות ועדונים ללא דחק כלל. שלש פעמים בכל יום הפרוזות מכריזים: הרי דמות משה נביא הנאמן באה! ובתיה יוצאת למקום פרגוד אחד שיש לה, ורואה דמות משה ומשתחוה אליו, ואומרת: אשרי חלקי שגדלתי אור זה. וזה ענוגים שלה יותר מכלם.

חוזרת לנשים ומשתדלת במצוות התורה. פלן באותן דמיות שהיו בעולם הזה בלבוש אור, (פלב"ש) בלבוש הזכרים, פרט שלא מאירים כן, מצוות התורה שלא זכו לקיימן בעולם הזה, משתדלות בהן ובטעמייהן באותו עולם. וכל הנשים הללו שיושבות יחד עם בת פרעה נקראות (ישעיה לב) נשים שאננות, שלא הצטערו כלל בצער הגיהנם.

בהיבלא אחר יש סרח בת אשר, וכמה נשים רבוא ואלפים יחד אתה. שלש פעמים ביום מכריזים לפניה: הרי דמות יוסף הצדיק באה! והיא שמחה ויוצאת לגבי פרגוד אחד שיש לה, ורואה אור דמות יוסף, ושמחה, ומשתחוה אליו ואומרת: אשרי היום שעוררתי בשורתך לסבי. אחר כן חוזרת לשאר הנשים, ומשתדלת בתשבחות רבון העולם ולהודות לשמו. וכמה מקומות ושמחה יש לכל אחת ואחת. אחר כן חוזרת להשתדל במצוות התורה ובטעמייהן.

בהיבלא אחר יש יוכבד אם משה נביא הנאמן, וכמה אלפים

ורבבות עמה. בהיכל זה לא מכרזים כלל, אלא שלש פעמים בכל יום יום מודה ומשבחת לרבון העולם היא וכל הנשים שאתה. ושירת הים מזמרות בכל יום, והיא לבדה אומרת מכאן, (שמות טו) ותקח מרים הנביאה וגו', את התוף בידה וגו'. וכל אותם צדיקי גן עדן מקשיבים לנעימות קולה, וכמה מלאכים קדושים מודים ומשבחים עמה לשם הקדוש.

בהיכל אחר יש דבורה, גם כן וכל שאר הנשים אתה מודות ומזמרות באותה שירה שהיא אמרה בעולם הזה. אי רבי, אי רבי, מי ראה חדות הצדיקים ושל נשים זכאיות שעושות לפני הקדוש ברוך הוא.

לפני ולפנים של אותם היכלות יש ארבעה היכלות טמירים של האמהות הקדושות שלא נמסר להגלות, ואין מי שרואה אותן. בכל היום הן לבדן, כמו שאמרתי לך, והגברים גם כן.

ובכר לילה נכללים כלם כאחד, משום ששעת הזיווג היא בחדות הלילה, בין בעולם הזה ובין בעולם הבא. זיווג אותו עולם - התדבקות נשמה בנשמה, אור באור. זיווג העולם הזה - גוף בגוף. והכל כמו שראוי, מין אחר מינו, זיווג אחר זיווג, גוף אחר גוף, זיווג אותו עולם אור אחר אור. היכלי ארבע האמהות נקראים היכלות של פנות בטחות (שעה לב), ולא זכינו בהם לראות. אשרי חלק הצדיקים, גברים ונקבות שהולכים בדרך ישר בעולם הזה, וזכאים לכל הענוגים של אותו עולם.

אי רבי, אי רבי, אלמלא בר יוחאי

בהדה. בהיכלא דא, לא מכרזי כלל, אלא תלת זמנין בכל יומא ויומא, אודת ומשבחת למארי עלמא, איהי וכל אינון נשין די בהדה. ושירתא דנמא מזמרין בכל יומא, ואיהי בלחודהא אמרת מהכא, (שמות טו) ותקח מרים הנביאה וגו', את התוף בידה וגו'. וכל אינון צדיקייא די בגן עדן, צייתין לקל נעימו דילה. וכמה מלאכין קדישין אודאן ומשבחן עמה לשמא קדישא.

בהיכלא אחרא, אית דבורה, אוף הכי וכל שאר נשין בהדה, אודן ומזמרין בההיא שירתא דאיהי אמרת בהאי עלמא. אי רבי, אי רבי, מאן חמי חדות דצדיקייא, ודנשין זכנין דעבדין לגבי קדשא בריה הוא. לכו לכו דאינון היכלין, אית ארבע היכלין טמירין, דאמהן קדישין דלא אתמסרן לתגלגלאה, ולית מאן דחמי לון. בכוליה יומא אינון בלחודיהון, כמה דאמינא לך, וגוברין אוף הכי.

ובכר ליליא אתפלילן בלהו כחדא, בגין דשעתא דזיווגא איהו בפלגות ליליא, בין בהאי עלמא, בין בההוא עלמא. זיווגא דההוא עלמא, אתדבקותא דנשמתא בנשמתא נהורא בנהורא. זיווגא דהאי עלמא, גופא בגופא. וכלא כמה דאתחזי, זינא בתר זיניה, זיווגא בתר זיווגא, גופא בתר גופא, זיווגא דההוא עלמא, נהורא בתר נהורא. היכלין דארבע אמהן, אקרוין היכלין דבנות בוטחות. ולא זכינו בהו למחמי. זפאה חולקיהון דצדיקייא, גוברין ונוקבי דאזלי בארע מישר בהאי עלמא, וזפאין לכלהו ענוגין דההוא עלמא.

אי רבי, אי רבי, אלמלא בר יוחאי אנת, לא אתמסר לגלגאה. זיווגא דההוא

עֲלָמָא, אַתְעֵבִיד אִיבָא (דף קס"ח ע"א) יְתִיר, מְאִיבָא
דְּאַתְעֵבִיד בְּהַאי עֲלָמָא. בְּזוּוּגָא דְלַהוֹן, בְּזוּוּגָא
דְּהַהוּא עֲלָמָא, בְּתִיאובְתָא דְלַהוֹן בְּחָדָא, בְּד
מִתְדַבְּקוֹן נְשָׁמְתִין דָּא עִם דָּא, עֲבָדִי אִיבִין,
וְנַפְקִי נְהוּרִין מְזַיְהוּ, וְאַתְעֵבִידִי שְׂרָגִין. וְאִינוּן
נְשָׁמְתִין, לְגִיּוּרִין דְּמִתְגִּירִין, וְכֹל הַנִּי עֵיילִין
לְהִיכְלָא חָדָא.

וְכַר מִתְגִּירָא גִיּוּרָא חָדָא, פְּרָחָא מְהַהוּא
הִיכְלָא נְשָׁמְתָא, וְעָאלַת תְּחוּת גְּדַפְּהָא
דְּשְׂכִינְתָא, וְנִשְׁקַת לָהּ, בְּגִין דְּאִיהוּ אִיבָא
דְּצַדִּיקֵי, וּמִשְׁדַּרְת לָהּ לְגוּ הַהוּא גִיּוּרָא,
וְשָׂרַת בֵּיהּ. וּמְהַהוּא זְמָנָא, אֶקְרִי גַר צְדִיק.
וְהֵינֵנוּ רְזָא דְכְּתִיב, (משלי יא) פְּרִי צְדִיק עֵץ חַיִּים.
מַה אֵילָנָא דְחַי אֶפִּיק נְשָׁמְתִין, אוֹף הָכִי צְדִיק,
אִיבָא דִילִיָּה עֲבִיד נְשָׁמְתִין.

רַב מְתִיבְתָא אָמַר, כְּתִיב (בראשית יא) וַתְּהִי שָׂרִי
עֲקָרָה אֵין לָהּ וָלֶד. מִמָּאִי דְאָמַר וַתְּהִי
שָׂרִי עֲקָרָה, לִית אָנָּא יוֹדַע דְּלִית לָהּ וָלֶד, מָאִי
אֵין לָהּ וָלֶד. אֵלָא הָכִי אָמַר רַב מְתִיבְתָא, וָלֶד
לָא הוּת מוֹלְדָא, אֲבָל נְשָׁמְתִין הוּת מוֹלְדָא
בְּאַתְדַבְּקוּתָא דְתִיאובְתָא, דְּאִינוּן תְּרִין זַפְּאִין
הוּוּ מוֹלִידִי נְשָׁמְתִין לְגִיּוּרִי כֹל הַהוּא זְמָנָא
דְּהוּוּ בְּחָרְן. כְּמַה דְּעֲבָדִין צְדִיקֵי בְּגוֹן עַדְן.
כְּמַה דְּכְּתִיב, (בראשית יב) וְאַתְ הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר עָשׂוּ
בְּחָרְן, נֶפֶשׁ עָשׂוּ וְדָאִי.

חֲדַי רַבִּי שְׁמַעוֹן, אָמַר לִיָּה הַהוּא גְּבָרָא, אִי
רַבִּי, מַה אִימָא לָךְ, בְּכֹל רִישׁ יַרְחֵי וְשַׁבְּתֵי
וּמוֹעֲדֵי, וּזְמַנֵּי, אִינוּן דְּכוּרִין סְלָקִין
לְאַתְחַזָּא קַמִּי מְלַפָּא קְדִישָׁא, דְּכוּרִין וְלֹא
נוֹקְבִין, כְּמַה דְּאַתְ אָמַר (שמות כג) יִרְאֶה כֹל זְכוּרְךָ.
וְכַד אַהֲדָרְן מְהֲדָרְן בְּכַמְּהָ מְלִי חֲדַתִּין, וְאַהֲדָרְן
מְלִין קַמִּי רַב מְתִיבְתָא.

וּמָא דָּא אַהֲדָרְן מְלִין חֲדַתִּין קַמִּי רַב מְתִיבְתָא,

אַתְהָ, לֹא נְמַסְר לְגַלוּת. זְוּוּג אֹתוּן
עוֹלָם נַעֲשֵׂה פְּרִי יוֹתֵר מִפְּרִי
שְׁנַעֲשֵׂה בְּעוֹלָם הַזֶּה. בְּזוּוּג
שְׁלָהֶם, בְּזוּוּג אֹתוּן עוֹלָם, בְּעֲרֻגָה
שְׁלָהֶם כְּאַחַד, כְּשֶׁהַנְּשָׁמּוֹת
נְדַבְּקוּת זוּ בְּזוּ, עוֹשׂוֹת פְּרוּת,
וְיוֹצֵאִים אוֹרוֹת מֵהֶם וְנַעֲשִׂים
גְּרוּת. וְהֶם הַנְּשָׁמּוֹת לְגָרִים
הַמִּתְגִּירִים, וְכֹל אֵלָה עוֹלִים
לְהִכְלָא אַחַד.

וּבְשִׁמְחָגִיר גַּר אַחַד, פּוֹרְחַת
מֵאוּתוּן הִיכְלָא נְשָׁמָה, וְנִכְנָסַת תַּחַת
כְּנַפֵּי הַשְּׂכִינָה, וְנוֹשְׁקַת אוֹתָהּ,
מִשׁוּם שֶׁהִיא פְּרִי הַצְּדִיקִים,
וְשׁוֹלַחַת אוֹתָהּ לְתוֹף אֹתוּן גַּר
וְשׁוּרָה בּוּ, וּמֵאוּתוּן זְמַן נִקְרָא גַר
צְדִיק. וְזֵהוּ סוּד הַכְּתוּב, (משלי יא)
פְּרִי צְדִיק עֵץ חַיִּים. מַה עֵץ חַיִּים
מוֹצֵיא נְשָׁמוֹת, גַּם צְדִיק פְּרִיו
עוֹשֶׂה נְשָׁמוֹת.

רֵאשׁ הַיְשִׁיבָה אָמַר, כְּתוּב (בראשית
יא) וַתְּהִי שָׂרִי עֲקָרָה אֵין לָהּ וָלֶד.
מִמָּה שְׂאָמַר וַתְּהִי שָׂרִי עֲקָרָה,
אֵינִי יוֹדַע שְׂאֵין לָהּ וָלֶד? מַה זֶה
אֵין לָהּ וָלֶד? אֵלָא כִּף אָמַר רֵאשׁ
הַיְשִׁיבָה, וָלֶד לֹא הֵיחָה מוֹלִידָה,
אֲבָל נְשָׁמוֹת הֵיחָה מוֹלִידָה
בְּהַתְדַבְּקוּת עֲרֻגָה, שְׂאוֹתָם שְׂנִי
צְדִיקִים הֵיוּ מוֹלִידִים נְשָׁמוֹת
לְגָרִים כֹּל אֹתוּן זְמַן שְׁהִיוּ בְּחָרְן
כְּמוֹ שְׁעָשׂוּ צְדִיקִים בְּגוֹן עַדְן, כְּמוֹ
שְׁכְּתוּב (שם יב) וְאַתְ הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר
עָשׂוּ בְּחָרְן. נֶפֶשׁ עָשׂוּ בְּרֹדְאִי.

שְׂמַח רַבִּי שְׁמַעוֹן. אָמַר לוֹ אוֹתוּן
הַאִישׁ, אִי רַבִּי, מַה אָמַר לָךְ, בְּכֹל
רֵאשׁ חֲדָשׁ וְשַׁבְּתוֹת וּמוֹעֲדִים
וְזְמַנִּים, אוֹתָם זְכָרִים עוֹלִים
לְהֲרָאוֹת לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ,
זְכָרִים וְלֹא נְקֻבוֹת, כְּמוֹ שְׂאָמַר
(שמות כב) יִרְאֶה כֹל זְכוּרְךָ.
וּכְשֶׁחֲזוּרִים, חוֹזְרִים בְּכַמְּהָ
דְּכָרִים חֲדָשִׁים, וּמְחֻזְרִים דְּכָרִים
לְפָנֵי רֵאשׁ הַיְשִׁיבָה.

יּוֹם זֶה הַחֲזוּרִי דְּכָרִים חֲדָשִׁים

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקון הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנַּחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שִׁקֵּר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשֵׂיָהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

עזרי מעגם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר

זְהַרֵי הַזֶּהָר

גבו תשעה ספרים נפתחים:

- א. ספר "חבל על כל רגע"
- ב. ספר "נשמות הרשב"י"
- ג. ספר "חיים של זהר"
- ד. ספר "השפעות הרשב"י"
- ה. ספר "רחמי הרשב"י"
- ו. ספר "הזהר וזהר סיני"
- ז. ספר "הקדמות פת הזהר"
- ח. ספר "לקוטי זהר תהלות דוד"
- סדר בראשית
- ט. ספר "גדולי ישראל וזהר"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"
בעיה"ק בית שמש טובב"א - תשרי תשע"א לפ"ק